

6. Cum trebuie interpretate regulamentele menționate în cazul în care sunt desființate grupuri de acțiune locală care până în acel moment și-au desfășurat activitatea în mod legal și eficient? Ce se întâmplă într-un astfel de caz cu obligațiile contractate și cu drepturile dobândite de grupurile de acțiune locală, având în vedere în special ansamblul entităților afectate de desființare?
7. Articolul 62 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) trebuie interpretat în sensul că este acceptabilă și legală dispoziția prin care un stat membru impune ca grupurile de acțiune locală Leader constituite sub forma unei societăți economice fără scop lucrativ să se transforme în asociații în termen de un an, pentru motivul că numai forma de organizare juridică a asociației poate asigura în mod corect crearea unei rețele între partenerii locali, având în vedere că, potrivit dreptului maghiar în vigoare, scopul fundamental al societății economice este obținerea de profit, iar existența unor interese economice exclude atragerea de fonduri publice și înregistrarea de noi membri?

- (¹) Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului din 20 septembrie 2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) (JO L 277, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 66, p. 101).
- (²) Regulamentul (CE) nr. 1974/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltarea rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) (JO L 368, p. 15, Ediție specială, 03/vol. 80, p. 133).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Kúria (Ungaria) la 21 ianuarie 2013 — Kásler Árpád și Káslerné Rábai Hajnalka/OTP Jelzálogbank Zrt.

(Cauza C-26/13)

(2013/C 156/28)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Kúria

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Kásler Árpád și Káslerné Rábai Hajnalka

Pârâtă: OTP Jelzálogbank Zrt.

Întrebările preliminare

1. Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în

contractele încheiate cu consumatorii (denumită în continuare „directiva”) trebuie interpretat în sensul că, în cazul unui credit exprimat într-o monedă străină, dar pus la dispoziția împrumutatului în realitate în monedă națională și care trebuie rambursat de consumator exclusiv în monedă națională, clauza contractuală privind cursul de schimb al monedei, care nu a făcut obiectul unei negocieri individuale, poate fi inclusă în noțiunea „definirea obiectului contractului”?

În caz contrar, în temeiul celei de a doua expresii vizate la articolul 4 alineatul (2) din directivă, trebuie să se înțeleagă că diferența dintre cursul de schimb la vânzare și cursul de schimb la cumpărare constituie o remunerație al cărei caracter adecvat în raport cu serviciul prestat nu poate fi analizată în vederea aprecierii caracterului său abuziv? Este determinant în această privință aspectul dacă s-a realizat efectiv o operațiune de schimb valutar între entitatea financiară și consumator?

2. În cazul în care articolul 4 alineatul (2) din directivă trebuie interpretat în sensul că instanța națională, independent de prevederile din dreptul său național, poate să examineze de asemenea caracterul abuziv al clauzelor contractuale la care face trimitere articolul menționat, în cazul în care clauzele respective nu sunt redactate în mod clar și inteligibil, trebuie să se înțeleagă prin această ultimă condiție că respectiva clauză contractuală trebuie să fie prin ea însăși clară și inteligibilă din punct de vedere gramatical pentru consumator sau, în plus, motivele economice care stau la baza aplicării clauzei contractuale, precum și relația dintre aceasta și celelalte clauze ale contractului trebuie să fie clare și inteligibile pentru același consumator?
3. Articolul 6 alineatul (1) din directivă și punctul 73 din Hotărârea Curții în cauza Banco Español de Crédito (C-618/10) trebuie să se interpreteze în sensul că instanța națională nu poate remedia, în beneficiul consumatorului, lipsa validității unei clauze abuzive incluse în condițiile generale ale unui contract de credit încheiat cu un consumator, modificând sau completând clauza contractuală respectivă dacă contractul nu poate exista în continuare, fiind format din clauzele rămase după eliminarea clauzei abuzive? În acest sens, este relevant că dreptul național cuprinde o dispoziție cu caracter supletiv, care reglementează aspectul juridic respectiv în lipsa prevederii nevalide?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale di Napoli (Italia) la 22 februarie 2013 — Luigi D’Aniello și alții/Poste Italiane SpA

(Cauza C-89/13)

(2013/C 156/29)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Napoli

Părțile din procedura principală

Reclamantii: Luigi D'Aniello și alții

Pârâtă: Poste Italiane SpA

Întrebările preliminare

1. Este contrară principiului echivalenței o dispoziție din dreptul intern care, în aplicarea Directivei 1999/70/CE ⁽¹⁾, prevede efecte economice în ipoteza suspendării nelegale a executării unui contract de muncă ce conține o clauză nulă privind durata determinată a contractului, efecte care sunt diferite și semnificativ mai reduse față de cele ale ipotezei suspendării nelegale a executării unui contract de drept civil comun ce conține o clauză nulă privind durata determinată a contractului?
2. Este conform cu dreptul Uniunii, în domeniul său de aplicare, ca o sancțiune să determine avantajarea angajatorului abuziv în dauna lucrătorului care face obiectul abuzului, astfel încât durata procesului, chiar normală, să producă în mod direct prejudicii lucrătorului în avantajul angajatorului și ca efectul reparatoriu să fie proporțional redus odată cu prelungirea duratei procesului, până aproape de anularea acestuia?
3. În domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 din Carta de la Nisa, este conform cu articolul 47 din [Carta drepturilor fundamentale] și cu articolul 6 din CEDO ca durata procesului, chiar normală, să producă în mod direct prejudicii lucrătorului în avantajul angajatorului și ca efectul reparatoriu să fie proporțional redus odată cu prelungirea duratei procesului, până aproape de anularea acestuia?
4. Având în vedere explicațiile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2000/78/CE ⁽²⁾ și la articolul 14 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/54/CE ⁽³⁾, în noțiunea de condiții de încadrare în muncă prevăzută la clauza 4 din Directiva 1999/70/CE sunt cuprinse și efectele întreruperii nelegale a raportului de muncă?
5. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, efectele diferite prevăzute în dreptul intern, determinate de întreruperea nelegală a raportului de muncă pe perioadă nedeterminată și pe perioadă determinată, sunt justificabile în sensul clauzei 4?
6. Principiile generale ale dreptului comunitar în vigoare, precum principiile securității juridice, protecției încrederii legitime, egalității armelor în proces, protecției jurisdicționale efective, dreptului la o instanță independentă și, mai general, la un proces echitabil, garantate la articolul 6 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană [astfel cum a fost modificat prin articolul 1 alineatul (8) din Tratatul de la Lisabona și la care face trimitere articolul 46 din Tratatul privind Uniunea] coroborat cu articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului

și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, cu articolele 46 și 47 și cu articolul 52 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Nisa la 7 decembrie 2000, astfel cum este preluată în Tratatul de Lisabona trebuie interpretate în sensul că se opun ca statul italian să adopte, după un timp apreciabil (nouă ani), o dispoziție legală precum articolul 32 alineatul 7 din Legea nr. 183/10, care modifică efectele proceselor în curs, producând în mod direct prejudicii lucrătorului în avantajul angajatorului, și ca efectul reparatoriu să fie proporțional redus odată cu prelungirea duratei procesului, până aproape de anularea acestuia?

7. În cazul în care Curtea de Justiție nu recunoaște principiilor menționate valoarea de principii fundamentale ale dreptului Uniunii Europene, în vederea aplicării orizontale și generalizate a acestora, și, astfel, numai caracterul neconform al unei dispoziții precum articolul 32 alineatele 5-7 din Legea nr. 183/10 în raport cu obligațiile prevăzute de Directiva 1999/70/CE și de Carta de la Nisa, o societate, precum pârâta, trebuie considerată instituție publică, în scopul aplicării directe, verticale, ascendente a dreptului european, în special a clauzei 4 din Directiva 1999/70/CE și a Cartei de la Nisa?
8. În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene ar răspunde în mod afirmativ la întrebările 1, 2, 3 sau 4, principiul cooperării loiale, în calitate de principiu fondator al Uniunii Europene, permite neaplicarea unei dispoziții interpretative precum articolul 1 alineatul 13 din Legea nr. 92/12, care face imposibilă respectarea principiilor rezultate din răspunsurile la întrebările 1-4?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

⁽²⁾ Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

⁽³⁾ Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă) (JO L 204, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 262).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Germania) la 28 februarie 2013 — U/Stadt Karlsruhe

(Cauza C-101/13)

(2013/C 156/30)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg